

ТЕМТ

ТАЛАНОВИТЕ ЕРУДОВАНЕ МОЛОДЕ ПОКОЛІННЯ

№ 55, 2024

Нація переможців

Нація переможців.
Сьогодні жити- це вже перемагати. Біль втрати, гіркоту розлуки носити за плечима, мовчки терпіти і знову вірити , що війна закінчиться перемогою людяності.

Сьогодні називати можна багато імен Героїв, які поряд і яких з нами вже немає. Вони у вічності і назавжди у нашій пам'яті . Я не можу без болю в душі спостерігати в нашому ма-

ленькому містечку якою великою стає Алея Слави. Старші і молоді, батьки і діти в одному ряду.... Я знаю історію сім'ї, де загинув єдиний син, знаю історію про дітей, які лишилися батька...

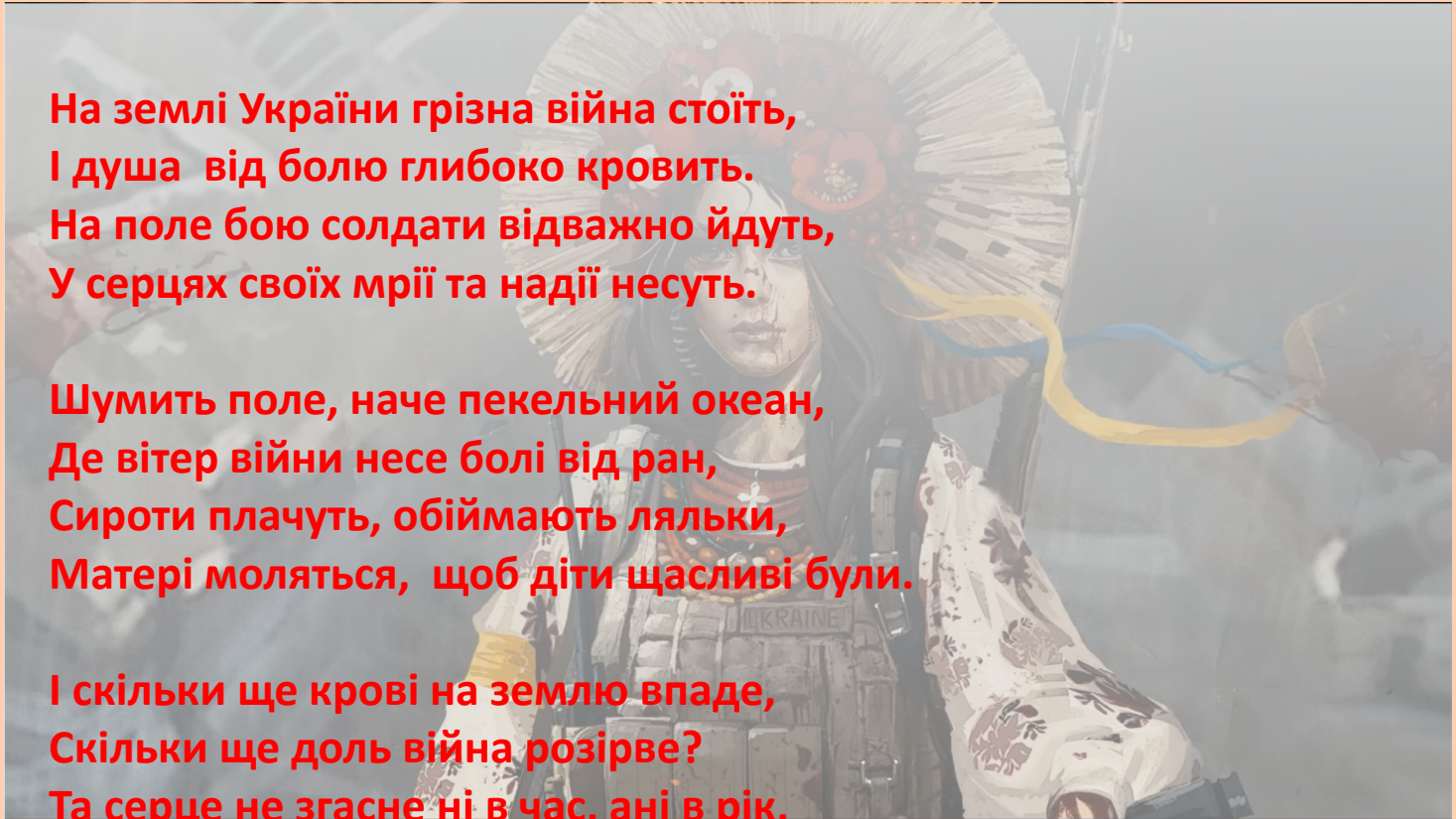
Це тепер наша нова історія про перемогу духу над ницістю ворогів, про славних моїх земляків, жителів мого містечка. Я ніколи не забуду, материнські сльози на могилі єдиного

сина, пекучий спомин назавжди буде в моєму серці. Я тримаю це в своєму серці назавжди і розповім своїм дітям про подвиги у цій клятій війні.

Нація незламна, переможна саме тому , що жертвують найбільшим- життям. В ім'я мирного життя та свободи і нашого майбутнього. Сила наша у наших серцях і душах, її не здолати нікому...

Анастасія Гундерич
(9-Б клас)

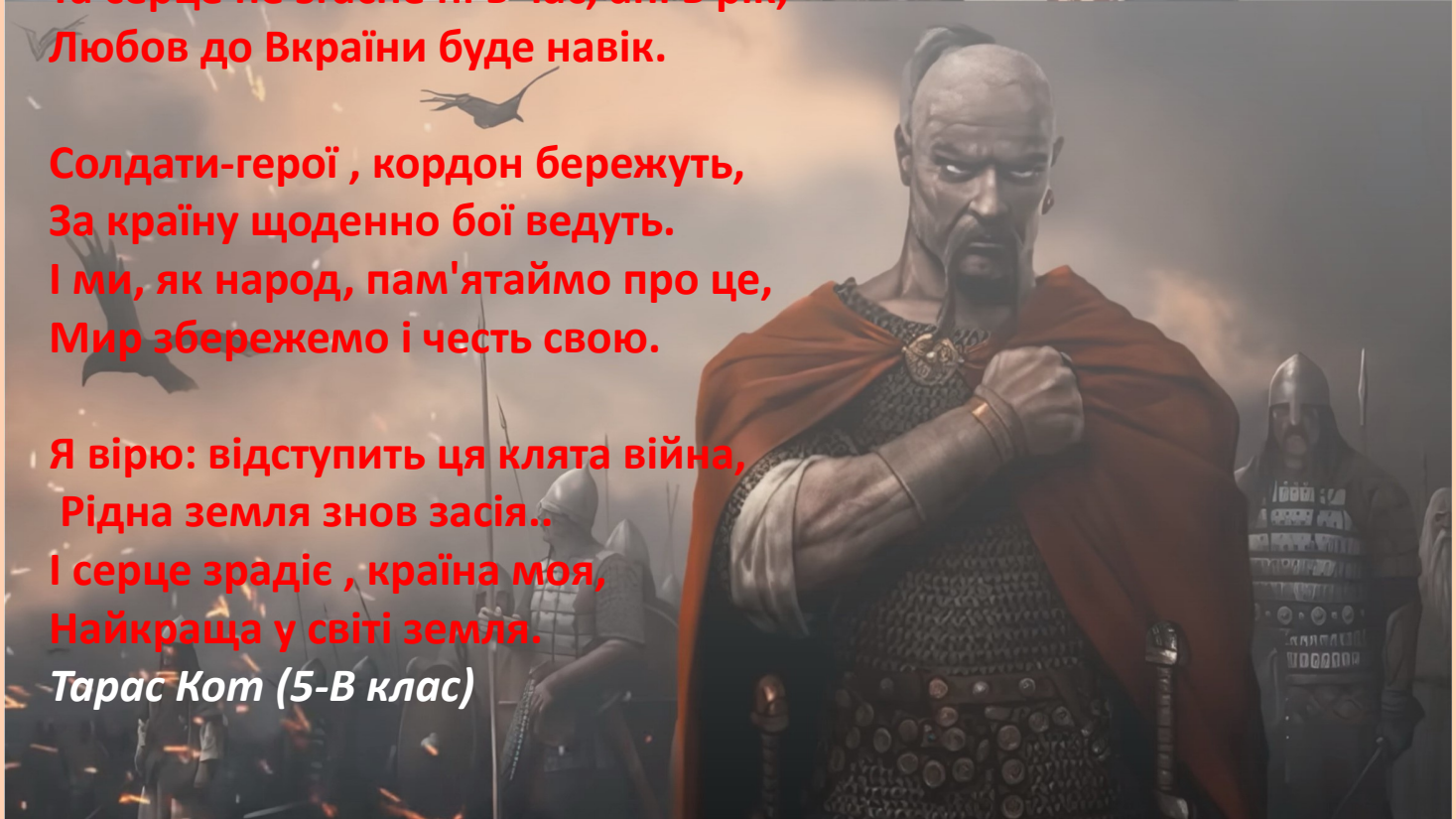
Проба пера

На землі України грізна війна стоїть,
І душа від болю глибоко кровить.
На поле бою солдати відважно йдуть,
У серцях своїх мрії та надії несуть.

Шумить поле, наче пекельний океан,
Де вітер війни несе болі від ран,
Сироти плачуть, обіймають ляльки,
Матері моляться, щоб діти щасливі були.

І скільки ще крові на землю впаде,
Скільки ще доль війна розірве?
Та серце не згасне ні в час, ані в рік,
Любов до України буде навек.

Солдати-герої, кордон бережуть,
За країну щоденно бої ведуть.
І ми, як народ, пам'ятаймо про це,
Мир збережемо і честь свою.

Я вірю: відступить ця клята війна,
Рідна земля знов засія..
І серце зрадіє, країна моя,
Найкраща у світі земля.

Тарас Кот (5-В клас)

Проба пера

Збройні сили України,
Захищають Україну.
Байрактар там , їхній друг,
Розіб'є усе навкруг,
Хай боїться ворог нас,
Бо сильніші ми за вас.

Весна.
Весняні барви засіяли,
Цвіли найперші квіточки.
Свіжим подихом вітали
наші сонячні краї...

Природа- це скарб Землі.
Частина нашого життя.
І як прожить у ній,
Щоб зберегти у майбуття?

Україна...
У світі є така країна.
Рідна , незалежна , єдина.
Країна ця , де ми живемо.
Ми їй вірність збережемо.

Калина -Україна,
А ми її родина,
Незалежна і єдина.
А ми жителі її, бо це
Найкраще місце на землі.

Анастасія Тихонюк (5-В клас)

... ЗАПИСКИ З ПОТЯГУ ...

Нотатки війни

Філософське «знайди/пізнай себе» у часі війни потрапляє в зону активної турбулентності та прискорення. Кожен свист боеприпасу та його удар в землю змінює не тільки показники пульсу та кровообігу, змінює відчуття часу, емоцій, реакцій, висновків.

Одним словом - ментальне оголення особистості. В цей секундний момент, по часу і якості, як у спалаху фотокамери, бачиш себе.

За мить усе не розгледити, але звичний кут зору самопізнання починає змінюватись. І чим більше цих прильотів-спалахів, тим більше починаєш бачити себе. Звичайно, можна легко повернутись в звичне русло життя, забивши слух, думку, свідомість великою кількістю мату та озлобленості, вулканічним викидом мускулістості, проте, ти все одно, на мить, бачиш себе.

А ти нагий і дивишся на себе.... Що в тобі? Де твої цінності? Що мотивує тебе? У чому черпаєш силу та насагу?

Тут хочеться дивитися на себе. Тут хочеться спочатку перемогти себе-слабака, тут хочеться лишитись вищим. А там? В тилу... знову вглядаєшся в іншого... Стоп. Пізнай себе. Почни з себе. Не лізь своїми чобітьми на територію іншої особистості. Почни з себе.

Рація говорить про те, що є 200 і 300... ти можеш і далі

не помічати війну, вдивляючись в іншого, шукаючи в ньому огріхи та ворожість. Але реальність повертає

знову до себе: в тебе вистачить сміливості допомогти?

Третя ротація двотижневих волонтерських відряджень. Що можна сказати? Допомагайте силам оборони України, підтримуйте родини полеглих героїв, моліться за всіх воїнів, не скигліть про тимчасові труднощі, не дозволяйте страхам з'їдати вас, не впускайте ненависть у серце, не шукайте ворогів серед сусідів, бо доки будемо сперечатись, хто кращий українець, а хто ні, то можемо втратити предмет спору.

**Сергій Ющик,
підрозділ бойових медиків**

**Підготувала
Анна Матвійчук
(9-Б клас)**

Мова – генетичний код нації

Як найточніше ідентифікувати націю, національність, культуру, світогляд та традиції пращурів? Що найбільше передає це все від батька до сина, від сина до онука?! Це - мова, проста народна мова, з діалектом з говіркою, із місцевим колоритом. Тисячі племен втратили свою ідентичність, самобутність через відчуження рідної мови та прийняття традиції іншого, більш сильного народу та його звичаїв.

Мова — код нації, у якому сплелось все: історія народу, його світогляд, інтелектуальний, культурний та духовний результат еволюції етносу. Без своєї мови, історії та самобутньої культури немає нації. Це найважливіший засіб спілкування людей і пізнання світу, передачі досвіду з покоління у покоління.

Щороку 21 лютого увесь світ відзначає Міжнародний день рідної мови. Це свято досить молоде. Міжнародний день рідної мови був встановлений у листопаді 1999 року на XXX сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО з метою захисту мовної й культурної багатоманітності.

Саме мова визначає етнічну належність носіїв культури, є важливим чинником національного розвитку. Вона є носієм нематеріальної спадщини кож-

ного народу, адже відображає етнокультурні, психологічні й міфологічні уявлення та переживання.

«Нації вмирають не від інфаркту. Спочатку їм відбирає мову» – писала Ліна Костенко.

Мова — це історія народу, його світогляд, інтелектуальний та духовний результат кількатисячолітньої еволюції кожного етносу. Без своєї мови, своєї самобутньої культури немає народу.

МОВА

Як парость виноградної лози,
Плекайте мову. Пильно в ненастанно
Полить бур'ян. Чистіша від сльози
Вона хай буде. Вірно і слухняно
Нехай вона щоразу служить вам,
Хоч і живе своїм живим життям.
Прислухайтесь, як океан співає –
Народ говорить. І любов, і гнів
У тому гомоні морським. Немає
Мудріших, ніж народ, учителів;
У нього кожне слово – це перлина,
Це праця, це натхнення, це людина.
Не бійтесь заглядати у словник:
Це пишний яр, а не сумне провалля;
Збирайте, як розумний садівник,
Достиглий овоч у Грінченка й Даля,
Не майте гніву до моїх порад
І не лінуйтеся доглядати свій сад.

Максим Рильський (1956)

Українська мова входить у тридцятку найпоширеніших у світі мов. Кількість людей, які розмовляють українською — близько 45 мільйонів. І нині її популярність зростає: все більше українців вивчають та переходять на рідну мову; міжнародні освітні курси відзначають зростання інтересу до вивчення української мови.

**Підготувала
Остапчук Соломія
(9-Б клас)**

Найголовніше в житті побачити...

Найголовніше в житті не побачити очима – це тема, яка зачіпає найглибші роздуми кожної людини. Що таке найголовніше? Чи можна взагалі досягнути його сутність?

Можливо, це щось, що перевертає наше розуміння світу з ніг на голову, щось, що не можна виміряти або вгадати, але відчувати в кожній клітинці свого існування.

Можливо, найголовніше – це любов. Любов до себе, до ближнього, до життя. Вона наповнює наші серця теплом і змушує нас рухатися вперед, навіть коли все навколо здається безнадійним. Любов дає силу приймати виклики долі і шукати радість у кожному моменті.

Можливо, найголовніше – це розуміння. Розуміння себе, своїх бажань і мрій. Розуміння світу навколо нас і того, що насправді має значення. Вміння бачити красу у простих речах і знаходити гармонію у складних ситуаціях.

Можливо, найголовніше – це доброта. Доброта до інших і до самого себе. Здатність виявляти співчуття

та розуміння до потреб і бажань інших людей. Доброта, яка здатна змінити світ навколо нас і зробити його кращим місцем для всіх.

жливість іншим зробити те саме.

Можливо, найголовніше – це гармонія. Гармонія у взаєминах з собою, з оточуючим світом і з усіма жи-

Можливо, найголовніше – це пошук сенсу. Постійний пошук власного шляху, своєї мети і значення свого існування. Це бажання розвиватися, вчитися і ставати кращою версією себе.

Можливо, найголовніше – це довіра. Довіра до себе і до інших. Вміння відкрити своє серце і дати мо-

вими істотами. Можливо, найголовніше – це те, що не можна висловити словами, але можна відчувати у кожному подиху, у кожному битті серця. Нехай кожен з нас знаходить своє найголовніше у цьому світі і дарує йому свою увагу та любов.

**Анастасія Гундерич
(9-Б клас)**